

ΑΠΟ ΤΟ “ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ ΑΣΜΑ”.

ΧVI. - ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ.

Τὴν ἐνδόμυχην σκέψην σου, ὦ Ἀπόλλωνα,
μὴ θαρραεῖς πῶς δὲν εἶδα γραμμένη
στὴν εἰδή σου τὴν ἔνθεον, ὅπου ἐστάθηκε
μιά στιγμὴ σὰν ἀνήσυχο νέφος.

Δὲν ξεφεύγω ἀπ’ τὸν κύκλο τοῦ μοῦ ὅρισε· !
Κι οἱ θεοὶ τοῦ μισεῖς δὲ θ’ ἀκούσουν
τὴν ὠδή μου, ὅσο ἡ λύρα μου ἢ ὑπέρσοφον,
τὴν πικρὴ συντροφεύει ζωὴ μου.

Τὶς ἀπόμακρος, οἱ ἄλλοι ἅς ὑμνήσουνε
τώρα πλέον, Κολχίδες τοῦ Ὀνείρου,
καὶ τὰ τείχη τῆς Τροίας, ἅς γυρῶσιν,
μὲ τοὺς στίχους των πάλι, νὰ χτίσουν.

Ἄχ, ἐμένα μοῦ φτάνει τὸ σύντομον
καὶ θλιμένο σου, ὦ Ἀπόλλωνα, μέτρο,
ὥσάν ἕνας ποῦ φτερὰ εἶχεν ἄλλοτε
νὰ ξεσπῶ μὲς σ’ αὐτὸ τὸν καημὸ μου.

IV. - ΒΙΒΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ.

Ὡ βουνά, — τῶν αἰτῶν τῶν ἀγέρωχων
ἀτελείωτα λίχνα ! — ἄχ, ἅς εἶταν
νὰ ξανᾶρθω σὲ σᾶς, καὶ τῶν πόλεων
τὴ σκλαβιὰ σὺς κορφές σας νὰ σπάσω.

Θὰ μὲ λούσουν — ὦ μέθη ! — τ’ ἀγέριά σας
τὰ μυρόπνοα, καὶ μὲς στὴν ψυχὴ μου,
τῶν ρυακιῶν σας τὰ λάλα παφλάσματα
ὥσάν γέλοια θεῶν θ’ ἀντηχήσουν.

Πότε πάλι τὰ μαῦρα σας ἔλατα
ραψωδίες ξεχασμένες θ’ ἀρχίσουν
νὰ μοῦ λένε, κι οἱ ἐλεύτεροι κότσηφοι
ἐπωδὸς τεχνικὰ θὰ ταιριάσουν.

Καὶ θ’ ἀκούσω ξανὰ τῶν στρατάρικων
μουλαριῶν τὰ κουδούνια στὸν ὄρθρο
τὸ βαθύ, σὰν ὑπόκρουση ἀλάθειν
στὸ ἡρεμαῖο τοῦ ἀγωγιάτη τραγοῦδι.

Χ. - ΒΙΒΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ.

Συλλογίζουμαι κάποτε τὸ ἄδικο
τὸ γραφτὸ τῶν πανόρχαιων σπιτιῶν σας,
ὦ Ἀτρεΐδες ἑσεῖς πολυστέναχτοι
κι ὦ θλιμένοι, πικροὶ Λαβδακίδες !

Ἔτσι πάντα τὸ ἀπαίσιο ἀστραπόβροντο
τὰ ψηλότερα δέντρα χτυπάει,
καὶ τοῦ ὀλέθρου ἡ πνοή ἀπ' τὴν πύλινον
κεφαλὴς τῶν ἀνθρώπων διαβαίνει.

Μὰ τί νοιάζει ! Ἀπὸ τὸ αἶμα σας ἀνθισαν
τὰ πύλινά της σκέψης λουλούδια
καὶ γεννήσατε τὸ ἔπος τὸ ἀθάνατο
καὶ τὴν παντοτινὴ τραγωδίαν.

Καὶ δυὸ χοῖνες θὰ ρέουν οἱ θροῦλλοι σας,
μιά στὴ Θήβα καὶ μιὰ στὴ Μυκίνα,
ὅπου οἱ τραγουδιστὰδες θενᾶρχονται
ἀπ' τὰ πλούσια νὰ πίνουν νερά σας.

XII. - ΒΙΒΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ.

Σ' ΕΝΑ ΑΡΧΑΙΟ ΑΓΓΕΛΙΑΚΟ.

ὦ Θεὲ ἀρκαδιέ ! Μ' ἀκολούθησες
μιὰν ἡμέραν ἀπὸ κάτω, καὶ τώρα
στοῦ ντζακιῦ τόλσο κότεινο μάρμαρο
καθισμένος, τὰ δάση θυμᾶσαι

Τῆς πανώριαν σου γῆς καὶ στὴ σύριγγα
τὴ βαθιὰ νοσταλγία σου ξεχύνεις
μὲ σκοποὺς ἡχηροὺς, ποὺ γεμίζουν
τὸ ἐξωτάρικο ἐτοῦτο τὸ σπίτι.

Κι ἔτσι μέσα στὴν τόση ἐρημία μου
καὶ στὸν τόσο χειμῶνα τῆς ζωῆς μου,
τ' ἀγριολούλουδα κάνεις ν' ἀνθίζουν
καὶ γλυκὰ νὰ λαλοῦν τὰ κοτσύφια,

Κι ὦ τεχνίτη Αἰγυπία ! σὲ κύπελλο
νοερὸ μὲ κεραυτὸς τὴν ἀπάτην :
νὰ ξεχνῶ τὴν ἀλήθεια τὴν ἄδικη
καὶ νὰ ζῶ μὲς στὸ μάταιο ὄνειρό μου.

Σὲ στοχάζομαι, ὦ Ἡσίοδε, ἀνάμεσα
ἀπ' τὰ σιγία σου τὰ μεστωμένα,
μὲ δρεπάνι ποῦ λάμπει στὸ ἥλιόφωτο
ν' ἀρχινίξεις τὸ θέρισμα πάλι.

Ἡ νὰ ζεύεις τὰ ὑπάκωα τὰ βώδια σου
καὶ τῇ γῇ μὲ τὸ ἀλέτρι νὰ ὀργώνεις,
καὶ τὸ βράδυ σὰ ρηθεῖ, στήν καλύβα σου
νὰ γυρνᾷς σιωπηλὸς ἀπ' τὰ ἔργα.

Τὸ τραπέζι στρωμένο ἢ γυναῖκα σου
θενὰ σοῦχει καὶ μὲ τοὺς καλοὺς σου
τοὺς ζευγάδες θὰ κάτσεις καλόρεχτος
νὰ γευτεῖς τὸ γλυκύτατο δείπνο.

Μὰ μπουκιὰ πρὶν νὰ βάλεις στὸ στόμα σου,
τῇ σπονδῇ, σὲ θωρῶ, νὰ προσφέρεις
μὲ κρασί βιβλινὸ πρὸς τὴ Δήμητρα
μιὰ ἐσοδεῖα περισσὴ νὰ σοῦ δώσει.

VII. - ΒΙΒΛΙΟ ΠΕΜΠΤΟ.

Στὴν παλιά μας γωνιά, ποῦ ἀγαπούσαμε,
ἐν' ἀπόγεμα χρυσοῦ τοῦ Νοέμβρη,
καθισμένοι, ἀπ' τὰ ντζάμια θωρούσαμε
τ' ὠχρὸ φῶς καὶ τὰ κίτρινα φύλλα.

Μὰ προπᾶντων τὸ βλέμμα σου ἐκάρφωνες
στὰ μαλλιά μου, ποῦ ἀρχίσαν ν' ἀσπρίζουν,
κι ἐγὼ πρώτη φορὰ τώρα ἐξάνοιγα
τοῦ μετώπου σου κάποιες ρυτίδες.

Τὴν κρυφὴ μου τὴ σκέψη δὲ ζήτησες
νὰ σοῦ ἐκφράσω· οὔτε ἐγὼ τὴν αἰτία
τῆς πικρίας σου νὰ μάθω δὲ ρώτησα,
ποῦ εἶχε ξάφνου χυθεῖ στὴ μορφὴ σου.

Ὡς ποῦ τέλος τὸ σκότος μᾶς ἔξωσε
τοῦ βραδιοῦ καὶ δὲ βλέπαμε πλέον
ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου τὰ δάχρυα ὅπου ἐχύναμε
γὰ τὴ νιότη μας ποῦ εἶχε πεθάνει.

ΧΙΙΙ. - ΒΙΒΛΙΟ ΠΕΜΠΤΟ.

Ἀπὸ τῶν Στεναγμῶν σου τὴ Γέφυρα,
Βενετία, σὲ ἀντίκρινσα ξάφνου,
τοῦ Δεκέμβρη ἓνα κοῦο ἀπομεσήμερο,
ποῦ ὁ Βορριάς τὰ νερά σου ἐδονοῦσε.

Στὰ κατώφλια τ' ἀρχαῖα τῶν μαρμαρίνων
παλατιῶν σου, ποῦ ἐσφράγισε ὁ χρόνος
μὲ τὴ θλίψη του ἀράζαν οἱ γόνδολες
σκεπασμένες μὲ δλόμυρο πένθους.

Καὶ φαντάζαν πλεούμενα φέρετρα,
ποῦ νεκροὺς τοὺς στερνοὺς Δόγηδές σου
ἐπροσμέναν νὰ πάρουν κι ἀλλάργα σου
νὰ τοὺς φέρουν σὲ κάποιον νησιάκι,

Ποῦ χαϊδεύουν τοῦ Ἀδρία τὰ κύματα
στοργικά καὶ λιχνίζουν οἱ γλάροι
Ἐνῶ ἐσύ, βουλιαγμένη μιᾷς θάλασσας
θρυλλικῆς, πολιτεία ἐφαινόσουν.

ΙΙ. - ΒΙΒΛΙΟ ΕΚΤΟ.

ᾠ Ἀθήνα ! κι ἀλλάργα σου, μέσα μου
τραγουδᾷς μὲ τίς πλήθεις φωνές σου,
καὶ σ' ἀκούω σὰν ἀηδόνι τῶν κήπων σου,
ἢ σὰν αἶσα τῶν δυό σου Φαλήρων.

Πότε πάλι σὰν τὸ νεραντζάνθι σου
μόσχους χύνεις ἄδρουνς στὴν ψυχὴ μου,
πότε ὥς νάμα μ' εὐφραίνεις δλόδροσο
κοῦας πηγῆς τοῦ τερπνοῦ Μαρουσίου σου.

Πότε σὰν πρασινάδα τῆς ὁμορφῆς
Κηφησιᾶς σου μὲ θέλγεις, καὶ πότε
σὰν ὁράματα αἰώνια διαβαίνουνε
μουσικόλαλα, ἰστέφανα ἐμπρός μου,

τὰ νησιά, τ' ἀκρογιάλια, οἱ ἐλαιῶνες σου,
τὰ ποτάμια, οἱ ἐξοχές, τὰ βουνά σου,
καὶ προπάντων οἱ ἀπλόγραμμοι λόφοι σου,
ποῦ προσμένουν τοὺς νέους Ἰκτίνους.

ΙΧ. - ΒΙΒΛΙΟ ΕΚΤΟ.

Ὁνειρεύουμαι τώρα ἕναν ἔφηβο,
σὲ παράμερη κάποια γωνιά σου,
νὰ πλανιέται κι ἡ σκέψη του ὀλότρεμη
σὰ σπουργίτης δειλὸς ἀπ' τὸ νοῦ του

Νὰ ζητάει νὰ πετάξει περίγυρα
καὶ τὸ πρῶτο ἐλεγεῖο του νὰ πλέκει,
ἄχ, γιὰ σένα φεγγάρι ἀττικό,
ἢ γιὰ σένα γιαλὸ τοῦ Φαλήρου !

Κι ἀνεπόμενος κάτου ἀπ' τὰ δέντρα της,
νὰ προσμένει ἡ ἀγάπη του νᾶσθαι,
— κάποια γειτονοπούλα ξανθόμαλλη —
γιὰ νὰ τῆς τὸ ἀπαγγεῖλει μὲ πάθος,

Καὶ στὸ μύχιο τοπεῖο, ποῦ τὸ σούρουπο
μὲ τὸν πέπλο του θᾶχει τιλύξει,
τὸ παλιὸ ν' ἀναστήσουν εἰδύλλιο,
ποῦ ἄλλοι πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς ἔχουν ζήσει.

XIV. - ΒΙΒΛΙΟ ΕΚΤΟ.

Σαλαμίνα, νησὶ πολυδόξαστο !
ποῦ ὁ ὁμορφότερος κόλπος θωπεύει
τὰ λευκά σου ἀκρογιάλια κι ὡς μάγουλα
ντροπαλῆς κοκκινίζουν παρθένας,

Τὰ νερά σου, τὸ θαῦμα τὸ ἀσύγκριτο
τῶν αἰώνων κρατᾶνε βαθιά τους,
καὶ ρυθμοὶ μακρὴν ἀντίλαοι οἱ φλοῖσβοι τους
νικητήριους παιᾶνες ἀρμόζουν.

Τῆς Εὐρώπης ἐσὺ ἄφταστο Τρόπαιο
κι ἐσὺ Τάφος ὑγρὸς τῆς Ἀσίας,
οἱ γενιὲς ποῦ διαβαίνουνε θᾶρχουνται
ὡς σ' αἰθέριο ναὸ καὶ γαλάζιο

Νὰ προσφέρουν λατρείας ἀφιερῶματα
στὴν ψυχὴ τῆς Ἑλλάδας τὴν ἴδια,
ποῦ θεὰ ἀναδυομένη στὰ κύματα
τὰ γλαυκά σου ἀφρολούζεται αἰώνια !